

ENTREVISTA

Domènec Fita i Molat prendrà possessió avui, a les set de la tarda, del títol de membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. Aquesta Acadèmia va ser fundada a finals del segle XVIII i només en forma part actualment una trentena d'artistes. En Fita serà probablement el primer de les comarques gironines que ha estat elegit per entrar-hi, de manera que rebrà d'ací endavant el títol d'«il·lustrissim».

Amb tot, ell afirma que «jo seré sempre el mateix». I, efectivament, el trobem sol a la seva casa de Montjuïc, voltat dels seus materials, a punt de començar un quadre, una escultura o una peça de ceràmica, com si res no hagués passat. L'única preocupació que té és la de preparar el discurs que ha de fer pel seu ingrés a l'Acadèmia, discurs que llegirà avui a la Fontana d'Or, amb el títol de «Vivències». A més, entregará una mostra de la seva producció artística.

Domènec Fita

*Avui esdevé membre de la Reial Acadèmia de Belles Arts
i recorda que als sis anys en Macià li féu un petó*

—I quines vivències explica-ràs?

—Doncs, les meves. Explicaré les meves inquietuds artístiques, les experiències personals...

—Ja deuen començar a ser llargues, aquestes experiències, no?

—Sí, mira. Vaig néixer l'any 1927 i es pot dir que des de menut, menut, he fet ninots.

—Recordes alguna anècdota de la teva infància?

—Sí; jo devia tenir sis o set anys que va venir a Girona el President Macià, i em varen dir que li fes un dibuix. Li vaig ensenyar i em va fer un petó.

—Et vares donar per ben pagat?

—I tant! És curiosa la importància que té l'estímul per continuar treballant...

—Quin professor tenies?

—Teníem el senyor Joan Carrera. Jo era el més petit de la classe i em donava totes les facilitats per a utilitzar els materials. Segurament devia veure que tenia facilitats...

—I on més vares estudiar?

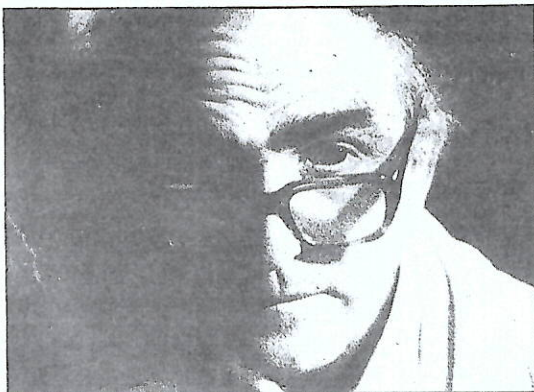
—Després de la guerra em varen enviar a l'Escola d'Arts i Oficis d'Olot, amb una beca de la Diputació. I del 46 al 51 vaig fer estudis a l'Escola Sant Jordi de Barcelona, i també una beca de la Diputació perquè jo no tenia ni una pela...

—Què en feies, de les obres que realitzaves?

—Com que me les estimava, jo les donava als qui també em semblava que se les estimarien. N'he de tenir moltes d'escampades.

—Però, no en tens cap d'exposada en lloc públic d'aquella època?

—Sí; quan era a Olot anava al

En Domènec Fita i Molat, des d'avui, membre de la Reial Acadèmia de Belles Arts.

taller de «sants» d'en Martí Casadevall i llavors vaig fer una escultura d'un sembrador que es troba a l'Escola de Belles Arts de la ciutat.

—On més tens obres?

—Uil!... Mira, aquí tens un catàleg i llegeix tu mateix... El Crist jacent de la catedral de Girona; el Sant Benet i el Via Crucis de Montserrat; els vitralls de la clínica Sant Josep de Banyoles; el monument a la sardana de Lloret de Mar; la columna del Banc Atlàntic de Barcelona...

—I fora de Catalunya?

—Ara recordo la imatge de la «Virgen Blanca de Bilbao», feta en alumini...

—També has fet de professor, oi?

—Sí; vaig orientar el procés d'ensenyament d'art al col·legi de Bell-lloc del Pla per als cursos de batxillerat.

—I on més?

—Al Col·legi Universitari de Girona vaig donar classes d'història i teoria d'art des del 69 al 73.

—I no tens muntat un estudi propi?

—Sí; des de fa uns sis anys que funciona.

—Què ensenyes?

—Mira, en primer lloc tinc la preocupació de l'educació visual dels alumnes. És dir; cal ensenyar-los a mirar, que és una cosa que costa molt.

—Per què?

—Perquè estem molt influïts pel que ja sabem de les persones o de les coses que ens envolten i això ens impedeix veure la realitat dels objectes.

—I què més els ensenyes?

—També hi ha dificultats en l'ensenyament del dibuix a causa de la valorització prèvia que

L'obra que entregará a l'Acadèmia, consistent en dos caps de ceràmica, reproducció de la model Mariona. (Fotos: M. Mondet)

fem de l'objecte. Per exemple, quan dibuixem una persona, fàcilment li podem fer el cap més gros en proporció als peus, perquè li valorem més el cap.

—D'altres problemes?

—Sí; la gent té por de jugar amb la imaginació perquè estan acostumats a ser dirigits a no usar la seva llibertat.

—Bé, bé... I cap on va l'art avui?

—Cada persona té els seus aspectes propis, si bé hi ha influèn-

cies col·lectives. Per la meua part, procuro viure'n marginat...

I això és el que ens ha dit l'il·lustrissim senyor Domènec Fita, un títol ben merescut que l'honora a ell i a tots els gironins.

Pere Madrenys